

БЯЛАТА ПИСАНКА

Превод от френски: Миглена Милушева, 1989

chitanka.info

Живял нявга един крал. Той имал трима смели и красиви синове и много се страхувал, че ще дойде ден, когато някой от тях ще му отнеме властта. Знаел си, че вече е стар, ала се чувствал в разцвета на силите си, пък и умът му си бил съвсем на мястото, така че нямал никакво намерение да отстъпва трона, който заемал с величествено достойнство. И един хубав ден решил, че най-добрият начин да си осигури спокойствието е да ги залъгва с обещания, които никога да не изпълнява.

Повикал ги в покоите си и след дълъг задушевен разговор им казал:

— Чуйте ме, деца мои. Напредналата възраст вече не ми позволява да се занимавам с държавните дела така, както на младини. Боя се, че моите поданици страдат от това и ми се иска да предам короната на някой от вас. Ето защо ще ви подложат на изпитание. Мой наследник ще стане онзи от вас, който спечели благоволението ми, преди да съм се оттеглил. Ще ми се да вярвам, че едно пъргаво, миловидно и вярно кученце ще изпълни с радост самотните ми старини. И така, без да проявявам предпочитание към най-големия си син и да ощетявам по-малките, давам ви дума, че този от вас, който ми донесе най-красивото кученце, ще наследи престола.

Принцовете доста се позачудили, ала пред двамата по-малки братя се открила възможността да спечелят короната и затова приели поръчението с удоволствие. Най-големият бил твърде стеснителен или почитал прекалено много баща си, за да търси правата си. Сбогували се с краля, той им дал за из път сребро и скъпоценни камъни и пак им напомнил, че точно след една година, и нито ден повече, в същия този час те трябва да се завърнат с кученцата.

Преди да тръгнат на път, братята се събрали в друг замък, който се намирал само на една левга. Обкръжени от свитите си, те вдигнали голямо пиршество и се заклели във вечно приятелство. Дали си дума, че ще се състезават без ревност и без лоши помисли и че този, който спечели трона, ще раздели богатството си с останалите двама. Най-сетне тръгнали на път, като се уговорили да се срещнат в същия замък, за да се явят заедно при краля. Пожелали да пътуват сами, без придружители, и променили имената си, за да не ги познаят.

Всеки поел по различен път. Двамата по-големи братя преживели много интересни приключения, но аз ще ви разкажа само за най-

малкия.

Той бил голям умник и дважд по-голям веселяк и хубавеляк — имал благородна осанка, красиво лице, белоснежни зъби и приятен глас. Свирел прекрасно на лютня и умее да рисува. С една дума — бил самото съвършенство, а на всичкото отгоре и несравним храбрец.

Ден не минавал, без да купува кучета — големи, малки, хрътки, догове, ловни, рунтави ловджийски от испанска порода, кучета с дълга къдрава козина и малки кутрета с къси нослета. Щом намерел някое по-хубаво от това, което вече имал, купувал го, а другото пускал на воля. Невъзможно било да води със себе си тридесет или четиридесет хиляди кучета, а пък не искал да го придружават нито камериери, нито придворни, нито пажове. Ден след ден напредвал по пътя си, докато една нощ дъждът и гръмотевиците го застигнали в една непозната гора.

Свърнал по първата пътека, която му се изпречила пред очите, и след дълго бродене и лутане забелязал блещукането на слаба светлинка. Помислил си, че това е горска къщурка, в която ще може да се подслони до сутринта и, воден от светлинната, не след дълго се озовал пред дверите на най-прекрасния замък, който можел да си представи. Вратата била изкована от чисто злато, украсена с тъмночервени бляскави гранати. Тяхното ярко и чисто сияние осветявало цялата околност и точно то привлякло вниманието на принца. Стените били от прозрачен многоцветен порцелан и по тях можела да се проследи историята на всички феи, откакто свят светува: славните приключения на Магаранка, на Спящата красавица, на Зелената змия и на стотици други. На златната врата бил закачен с диамантена верижка един крак на сръндак. Принцът се възхитил и от разкоша, и от спокойствието на стопаните на този замък. „Защото, в края на краищата, кой би попречил на крадците да прережат верижката и да изкъртят гранатите? — рекъл си той. — Биха забогатели за цял живот.“ Дръпнал срънения крак и веднага се разнесъл звън на камбанка — по звука си личало, че е направена или от злато, или от сребро. След миг вратата се отворила, но принцът различил само дузина ръце във въздуха, всяка от които държала по един факел. Всичко било толкова странно, че той дори се подвоумил да влезе ли, или да си продължи по живо по здраво по пътя. Докато се помайвал на прага, усетил, че някакви други ръце го побутват навътре. Волю-

неволю влязъл в замъка, но за всеки случай стиснал дръжката на сабята си.

Стигнал до една голяма коралова врата, която сама се отворила, щом я приближил, и така се озовал в стая — цялата от седеф и от перли. После прекосил още много и различно украсени стаи, в които имало толкова картини и скъпоценности, че принцът се движел като омагьосан. Стотици хиляди светилници, окачени от свода до пода, осветявали пътя към останалите помещения, които, облени от сиянието на канделабри, полилеи и аплици, греели като ден. Блясъкът бил ослепителен, все едно че не бил истински. Прекосил принцът шейсет стаи и ръцете, които през цялото време го насочвали, изведнъж го спрели в последната. Едно грамадно кресло само се приближило до камината, а огънят се запалил от само себе си. Едва сега принцът забелязал, че ръцете, които го довели дотук, са като изваяни — красиви и бели, мънички и пухкавички. Може би си спомняте, че той беше станал вир-вода от проливния дъжд. Сега ръцете го разсъблекли — някой, изглежда, се страхувал принцът да не хване хрема — и приближили маса, върху която били положени разкошни одежди: риза като за сватба и златоткан домашен халат, обсипан с изумрудчета. Ръцете го загърнали в халата, после с нежни, сръчни и гальовни движения го сресали. Станало му много приятно. Не след дълго отново го облекли официално, ала не с неговите, а с много по-богати дрехи. Той мълчаливо се възхищавал от всичко, което ставало наоколо, и въпреки това от време на време го побивали тръпки от страх, без да знае защо.

След като го напудрили, накъдрили, парфюмирали, накичили и нагласили, ръцете го отвели в друга приказна зала цялата от злато, украсена с портретите на най-известните котки: Родилардус, когото плъховете обесили за краката; Котаракът с чизми — маркиз Дьо Караба; Пишещият котарак; Котката, която се превърнала в жена; вещиците, които се превърнали в котки... С две думи, това били много странни картини.

Масата била сервирана за двама. Приборите, естествено, били от злато и сребро, а съдовете — от самороден кристал, украсен с хиляди редки скъпоценни камъни. Принцът тъкмо се чудел за кого ли е приготвена тази вечеря, и ето че няколко котки делово се настанили на специален малък подиум: една държала книга с най-невероятните ноти

на света, друга — свитък, с който тактувала, останалите — мънички китари. По даден незнайно откъде и от кого знак всички заедно започнали да мяukat в различни тоналности, като си акомпанирали на китарите, подрасквайки с ноктенца по струните. Това била най-странната музика, достигала някога до човешко ухо. Принцът си запушил ушите с две ръце, ала не се сетил да си затвори и очите. Колкото и да го смуцавала необикновената история, в която се бил забъркал, не можал да се сдържи и избухнал във весел смях от движенията и гримасите на невероятните музиканти.

Тъкмо премислял различните чудесии, които вече му се били случили в този замък и ето че те продължили — в залата тържествено се появило някакво съвсем мъничко същество, не по-високо от един лакът, загърнато в дълъг воал от черен креп. Съпровождали го два котарака в траурни дрехи, наметнати с плащове и препасани със саби. Следвала многолюдна котешка свита: едни носели капани, пълни с плъхове, други пък полюшвали клетки с мишки.

Принцът загубил ума и дума от изумление. Фигурката в черно се приближила до него, повдигнала воала си и той видял най-красивата бяла котка, която някога се е раждала на този свят и каквато едва ли повече ще се появи. Била много млада и много тъжна, а думите ѝ се леели в трогателно и още по-очарователно мяукане:

— Добре дошъл, драги принце, в двореца на мое мяукащо величество.

— Кралице — почтително отговорил принцът, — приемът, който ми оказваш, говори за твоето голямо великодушие. Само че ти си твърде необикновена котка — говориш като човек, имаш великолепен замък...

— Драги ми принце — прекъснала го Бялата писанка, — не е нужно да ме обсипваш със задължителните любезности. Обичам непревзетите разговори и обноски. Моля, поднесете първото ястие — обърнала се към прислугата.

И вечерята започнала. Сервирали я същите ръце с невидими тела. Най-напред на масата се появили две порции супа — едната от гълъбчета, а другата от тлъсти мишки. При вида на втората супа принцът не посмял да докосне първата, защото веднага си представил как ги е приготвял един и същи готвач. Ала малката котка се досетила по изражението му за какво си мисли и го уверила, че нейната храна се

готви отделно. Принцът тутакси ѝ повярвал и започнал да се храни, без да чака втора покана.

След вечерята Бялата писанка поканила госта си в друг салон. Там имало сцена, на която 12 котки и 12 маймунки изпълнявали балетни миниатюри. Едните били облечени като маври, а другите като китайци. Едва ли бихте могли да си представите колко смешно подскачали и се премятали. От време на време дори се драскали.

С това вечерята приключила. Бялата писанка пожелала на госта си спокойна нощ, ръцете отново поели грижата за него и го завели в един съвършено различен апартамент от онзи, в който го бяха преоблекли. Стените били облепени с разноцветни пеперудени крилца, които образували хиляди прекрасни цветя. Украсата била от перца на най-редки птици и едва ли можело да се видят другаде. Леглото тънело в коприна, панделки и джувки. Принцът си легнал, без да пророни дума, защото не знаел как да разговаря с ръцете, но не спал дълго. Събудил се от някакъв неопределен шум. Ръцете веднага му помогнали да стане. Облекли го в ловджийски костюм. Надникнал на двора и що да види: там се тълпели повече от 500 котки. Едни водели хрътки на синджири, други надували ловджийски рогове. Изглежда, започвал голям празник. След малко станало ясно, че Бялата писанка отива на лов и принцът трябвало да я придружи. Ръцете довели за юздата един дървен гимнастически кон, който можел да препуска като хала, а имал и чудесен равен ход. Попоната и седлото му били извезани със сърма и диаманти. Принцът го яхнал, без да се учудва повече на нищо, а Бялата писанка възседнала най-красивата и горделива маймуна на света. Големият черен воал вече не я покривал, затова пък на главата ѝ се крепяла истинска драгунска каска, която ѝ придавала толкова войнствен вид, че всички мишки в околността били ни живи, ни умрели от страх. Принцът никога не бил участвал в толкова приятен лов: котките тичали по-бързо от зайците и щом хванели дивеч, Бялата писанка ги карала да разпределят плячката пред нея, което се съпровождало от хиляди забавни фокуси. Пернатите също били разтревожени, защото котенцата се катерели нагоре-надолу по дърветата, а високоуважаемият маймун изнасял Бялата писанка чак до орловите гнезда. Там тя подреждала по свой вкус техни височества орлетата.

Щом ловът приключил, Бялата писанка надула ловджийския си рог. Той бил не по-дълъг от един пръст, ала издавал толкова ясен и висок звук, че се чувал на десет левги околоръст. Тутакси я заобиколили всички котки от царството: половината пристигнали по суша, останалите — по вода. Събрало се неவிждано множество. Всички били облечени в богати, пребогати одежди. Бялата писанка се отправила към замъка, следвана от цялата си тържествена свита. Помолила и принца да я придружи.

Щом прекрачила прага на владенията си, веднага се загърнала в големия черен воал. Отново вечеряли заедно. Той бил изгладнял и се хранел с голям апетит. Накрая им поднесли ликьори, пийнал си с удоволствие и... споменът за кученцето, което трябвало да намери и занесе на баща си, изчезнал. Единственото му желание било да си седи и да си мяука с Бялата писанка като неин най-добър и верен приятел.

Всеки ден бил празник: ходели ту на лов, ту на риболов, танцували, забавлявали се на въртележки, на люлки и още по хиляди най-различни начини. Принцът забравил дори и родния си край. Ръцете, за които вече говорихме, продължавали все така усърдно да го обслужват. Понякога съжелявал, че не е котарак, за да прекара целия си живот в това приятно място.

— Уви! Колко жалко! — въздишал той пред Бялата писанка. — Толкова ще тъгувам за теб, когато удари часът на раздялата. О, колко много те обичам!

Времето минава бързо-бързо, когато човек няма нито грижи, нито мъки. Принцът съвсем бил забравил за срока от една година, но Бялата писанка помнела и отброявала точно дните. И ето че един хубав ден тя казала:

— Знаеш ли, че ти остават само три дни, за да откриеш кученцето, което кралят, твоят баща, очаква да му занесеш? Братята ти са намерили много хубави паленца.

Принцът се опомнил начаса и, смаян от небрежността си, се провикнал:

— Каква беше тази тайна магия, дето ме накара да забравя заръката, която за мен е по-важна от всичко друго на света? Сега загубих и честта, и богатството си! Къде да търся най-хубавото кученце, за да спечеля кралството? Ох, ще ми трябва и един много бърз кон, защото дворецът на баща ми е много, много далеч!

Толкова се разтревожил, че чак се нажалил.

Бялата писанка му рекла съчувствено:

— Хайде, хайде, не се измъчвай повече, скъпи приятелю, та нали аз съм до теб. Можем да прекараме заедно още цял един безгрижен ден. Въпреки че кралството на баща ти е на повече от петстотин левги оттук, твоята прескочи-кобила ще те откара за по-малко от 12 часа.

— Много съм ти признателен за помощта, която ми предлагаш, котешка красавице — отговорил принцът, — но аз трябва не само да се завърна в точно определения ден и час, а и да занеса най-красивото кученце на света.

— Вземи този жълд — рекла Бялата писанка, — в него има едно приказно красиво кученце.

— О, кралице, ти се надсмиваш над моето нещастие — скръбно отронил принцът.

— Щом не вярваш, доближи жълда до ухото си и ще чуеш как джавка — отговорила невъзмутимо тя.

И наистина, щом принцът доближил жълда до ухото си, кученцето тутакси се обадило: „Джав, джав!“ Е, сега вече принцът бил отново на върха на щастието. Решил да отвори жълда, защото много искал да види как изглежда едно толкова мъничко кученце, но Бялата писанка не му позволила, защото паленцето можело да настине по пътя. По-добре било да изчака и да задоволи любопитството си в присъствието на баща си. Той й благодарил безброй пъти и се сбогувал много нежно.

— Повярвай ми — казал най-накрая, — дните, прекарани с теб, отлетяха толкова бързо, че сега почти съжалявам, че ще трябва да те оставя тук.

В отговор Бялата писанка само въздъхнала.

Принцът пристигнал пръв в замъка, където трябвало да се срещне с братята си. Не след дълго се появили и те. Зачудили се на гимнастическия кон, който подскачал из двора. Принцът ги посрещнал, разцелувал ги, ала нищо не им казал за жълда. Показал им едно палаво кученце, което се въртяло като ръжен и им рекъл, че е решил точно него да поднесе на краля, защото му се струва най-миловидно. Колкото и да го обичали, по-големите братя тайничко се зарадвали на несполучливия му избор и се сбутали многозначително под масата, сигурни, че малкият не ги застрашава с нищо.

На другия ден тримата се настанили в една каляска и се отправили към двореца. Двамата по-големи братя носели в кошниците си толкова красиви и нежни кученца, че да не посмееш да ги докоснеш. Малкият държал с два пръста „ръженчето“ за врата, защото било толкова мърляво, че и той дори едва го търпял до себе си.

Пристигнали в двореца. Отвсякъде ги наобиколили с радостни възгласи. Влезли в покоите на краля. Той доста се позачудил кое кученце да избере, защото двете, донесени от по-големите му синове, били почти равни по хубост. В това време двамата братя вече се препирали за наследството. Точно тогава най-малкият извадил от джоба си жълъда, подарен му от Бялата писанка, и тутакси се сложил край на препирните. Отворил го бързо и всички видели, че във вътрешността му, върху купчинка памук, се гушело едно истинско живо кученце. То било толкова мъничко, че можело да се промуши през пръстен, без дори да се докосне до стените му. Принцът го пуснал на земята и то веднага започнало да танцува старинния танц сарабанда, като потраквало с кастанетите по-добре и от най-прочутата испанска танцьорка. Козината му преливала във всички цветове на дъгата, а копринените му къдрици и ушичките му се спускали до земята.

Кралят бил обзет от силен смут: красотата на това кученце наистина била нечувана и невидана. Но той нямал никакво намерение да се разделя с короната си. Дори най-малкото бисерче върху нея му било по-скъпо от всички кучета на света. Затова казал на децата си, че е много доволен от старанието им, ала иска да изпита тяхната находчивост още веднъж. Определил нов срок от една година, през който трябвало да дирят надлъж и нашир, по суша и по вода, да търсят и да намерят толкова тънък плат, че да минава през ухото на игла за плетене на венециански дантели.

Новата заръка много огорчила братята. По-големите, чиито кученца не били толкова красиви, колкото това на най-малкия, все пак склонили. Всеки поел в различна посока. Този път дори не се сбогували, защото били обидени от измамата с мърлявото паленце. Най-малкият принц решил отново да се довери само на своята приятелка Бялата писанка. Яхнал гимнастическия кон и с най-голяма бързина се отправил към нейния замък. Заварил всички врати отворени. Прозорците, покривите, кулите и стените се осветявали от

сто хиляди свещи и така блестели, че с думи не може да се опише. Ръцете, които така добре го обслужвали по-рано, бързо го приближили, поели поводите на славния гимнастически кон и го отвели в конюшната. А в това време принцът се отправил към покоите на Бялата писанка.

Заварил я свита на кравай върху искрящо чиста възглавничка от бяла коприна в една кошничка. Нощната ѝ шапчица била небрежно килната на една страна. Изглеждала отчаяна. Ала щом съгледала принца, тя подскочила най-малко хиляда пъти и направила още толкова кълбета от радост. Признателният принц дълго я милвал. Разказал ѝ за пътуването си (за което тя знаела може би повече и от него самия) и за втората заръка на краля. Всъщност принцът не вярвал, че може да се намери такова парче платно, което да минава през иглено ухо. Затова дори не се и опитал да го търси сам, осланяйки се изцяло на нейната приятелска помощ. Бялата писанка станала сериозна. Позамислила се, а после каза, че за щастие в замъка има прекрасни котки предачки, а и тя самата ще вземе участие в тази работа, със собствените си ноктенца ще посвири на струните на стана и изобщо принцът може отново изцяло да разчита на нея. Нека да си поживее спокойно, тъй като не ще се наложи да ходи далеч, за да дири това, което при нея ще намери по-лесно, отколкото ако преброди целия свят.

Появили се ръцете с големи свещници и принцът и Бялата писанка ги последвали. Влезли в една приказна галерия, която следвала течението на голяма река. Най-неочаквано сред водата лумнали многоцветни фойерверки.

После поднесли вечерята и тя доставила на принца много по-голямо удоволствие, защото бил ужасно гладен.

И отново, както и предишния път, изобретателната Бяла писанка започнала да разнообразява госта си с най-различни забавления. Трябва да признаем, че тя имала много приятно чувство за хумор, била приветлива и много по-образована, отколкото можело да се очаква от една котка.

Втората година, както и първата, отлетяла неусетно — пожелаел ли принцът нещо, бързите ръце му го донасяли начаса.

Един ден Бялата писанка го предупредила, че денят на заминаването му приближава, ала да не се безпокои за парчето плат, защото вместо него тя е приготвила нещо приказно. После добавила,

че този път ще му даде и екипаж, съответстващ на благородното му потекло, и без да дочака отговора му, накарала го да погледне към големия двор на замъка. Там греела като огън открита каляска от чисто злато, теглена от дванайсет белоснежни коне. Амуницията им била от чисто злато. Вътрешността на каляската била тапицирана по същия начин. Следвали я сто карети с по осем коня, в които важно-важно се пъчели благородници в разкошни одежди. Най-отзад се тълпели хиляда телохранители. Бродерията върху дрехите им била толкова гъста, че платът изобщо не се виждал. Имало и една особеност — накъдето и да обърнел поглед човек, навсякъде виждал портрета на Бялата писанка — и сред надписите по каретата, и върху одеждите на телохранителите, и закачен с панделка върху късите връхни дрехи на придворните от свитата, подобно на някакъв отличителен знак за заслуги.

— Сега вече можеш да тръгваш — рекла Бялата писанка, — пищната свита и разкошът, който те обкръжава, ще принудят баща ти да не ти отказва повече короната, която без друго заслужаваш. Вземи този орех и внимавай да не го счупиш, преди да си се озовал пред кралския взор. Вътре ще намериш плата, за който ме беше помолил.

— Прелюбезна ми Писанке — възкликнал принцът, — уверявам те, че твоята доброта ме изпълва с желанието да прекарам живота си с теб. Ако приемеш моето предложение, ще те предпочета пред цялото ми бащино кралство.

— Принце — отговорила тя, — знам, че имаш добро сърце и че си много привързан към малката Бяла писанка, ала помисли добре — та тя умее всъщност само да лови мишки.

Принцът ѝ целунал лапичката и потеглил на път. И ако първия път гимнастическият кон се придвижил от единия до другия замък за по-малко от два дни, то сега повече от петстотин левги били изминати само за един ден. Двамата по-големи братя били пристигнали вече при краля, радвали се на отсъствието на най-малкия, което отдавали на неговата небрежност, и тихичко си шушукали:

— Този път щастието ни се усмихва — малкият няма да ни бъде съперник.

Тозчас разгърнали своите платове, които наистина били толкова ефирни, че можели да минат през ухото на дебела игла. Е, за

промушване през ушенцето на игла за плетене на венециански дантели, разбира се, и дума не можело да става.

Кралят останал много доволен, че отново има повод да им откаже наградата, и показал иглата на облога, която по негова заповед съдиите донесли от съкровищницата, където грижливо била съхранявана.

Внезапно тези занимания се прекратили от някаква приятна мелодия, изпълнявана от тромпети, тимпани и обои. Пристигал, разбира се, най-малкият принц. Появил се в цялото си великолепие. И кралят, и по-големите му синове останали като гръмнати от невиджания разкош.

Младият принц поздравил почтително баща си, разцелувал братята си и извадил ореха от една кутийка, цялата обсипана с рубини. Счупил го. Вместо да се появи очакваното парче плат, вътре се мъдрел само един лешник. Счупил и него. Изскочила костилка от череша. Всички се спогледали с недоумение, а кралят тънко-тънко се подсмивал под мустак на наивността, с която синът му повярвал, че в орехова черупка може да се побере цяло парче плат. Но защо пък и да не повярва, след като веднъж вече бил донесъл цяло кученце, скрито в жълъд? Принцът счупил и черешовата костилка, в която нямало нищо друго освен ядката. Сега вече в стаята се вдигнала голяма врява, от всички страни се чувало едно и също: „Младият принц загуби облога!“ Той нищо не отговарял на злостните подхвърляния на придворните. Разтрошил и ядката. Вътре намерил житено зърно, а в житеното зърно — просено зрънце. Сега вече и той започнал да се съмнява:

— Ех, Писанке, Писанке, подигра се ти с мене — промърморил между зъби.

Още не изрекъл тези думи и усетил, че някакъв котешки нокът така го одраскал по ръката, че бликнала кръв. Той не разбрал дали този знак трябвало да го окуражи или съвсем да го отчае. За всеки случай смачкал и просеното зрънце и... отвътре се раздиплило парче плат, дълго 475 метра, нито повече, нито по-малко. Ех, да можехте и вие да го видите! Върху него били изобразени всички птици, риби и животни на света, заедно с дърветата, плодовете и тревите на земята, със скалите и мидичките на морето, със слънцето, луната и звездите, планетите и спътниците на небето. Били втъкани също и портретите на

всички крале, които властвали по това време над света, на техните кралици, принцове и принцеси и на поданиците им.

При тази гледка кралят станал по-бял от най-бялото платно, пребледнял дори повече, отколкото се бил зачервил принцът, докато чупел и мачкал костилките и ядките. Донесли малката игла и платното минало напред-назад през ушенцето ѝ точно шест пъти. Кралят и по-големите принцове навъсено мълчали, въпреки че красотата и неповторимостта на този плат изтръгвали от време на време мърморещото им одобрение.

Кралят отронил тежка въздишка и казал на децата си:

— Вече съм много стар и единствената ми утеха е уважението, което изпитвате към мен. Така че бих искал да се подложите на още едно изпитание. Отново ще пътешествате в продължение на една година и в края на този последен срок онзи от вас, който доведе най-красивото момиче на света, ще се ожени за него, а на сватбеното тържество ще получи и короната.

Младият принц бил толкова благороден, че не пожелал да спори с баща си. Без да се бави нито миг повече, той скочил в каляската си и, следван от цялата свита, се върнал при своята мила Бяла писанка. Заварил я да седи върху персийски килим под златоткан балдахин в една галерия, откъдето можела да вижда пътя, по който бил заминал.

Посрещнали го ръцете-слуги, а всички котки в замъка се изкатерили по водосточните тръби и го поздравили от капчуците със страхотно мяукане.

— И така, драги ми принце, доколкото разбирам, ти отново се връщаш без короната — рекла Бялата писанка.

— Котешка кралице — отговорил той, — благодарение на голямата ти добрина аз можех да я спечеля, но съм убеден, че кралят, моят баща, ще се раздели с нея с много по-голяма мъка, отколкото би била моята радост да я притежавам.

— Въпреки това ти не можеш да пренебрегваш наградата — трябва да я спечелиш на всяка цена и аз ще ги помогна отново. Щом кралят иска да заведеш най-красивото момиче на света, ние ще изпълним неговата воля.

Принцът прекарал и тази година както предишните две в лов, риболов и състезателни турнири, защото Бялата писанка играела много добре шах. Той не можел да се сдържа повече и от време на време ѝ

задавал въпроси искало му се да разбере какво е това чудо на чудесата, дето умее да говори на езика на хората. Питал я дали не е фея, дали пък някой не я е омагьосал и превърнал в котка. Ала тя казвала винаги само това, което искала да каже, и отговаряла само тогава, когато искала да отговори. Не му било много трудно да разбере, че милата му приятелка не желае да разкрие тайната си.

Нищо не отлита толкова бързо, колкото безгрижните радостни дни, и ако Бялата писанка не помнела, както винаги, деня на неговото отпътуване, той щял със сигурност да го пропусне.

В навечерието на заминаването тя го предупредила, че ще отведе със себе си една от най-красивите принцеси на света, а може би и най-красивата, и че съвсем скоро ще удари часът, в който злокобната магия, направена от злите феи, най-после ще се развали. Бялата писанка добавила, че принцът трябва да е готов и по даден знак да ѝ отсече главата и опашката, след което веднага да ги хвърли в огъня.

— Кой, аз да те посека?! — провикнал се принцът. — Писанке, сърце мое, нима мислиш, че мога да бъда толкова жесток, че да те убия? О, сетих се. Изглежда, искаш да изпиташ чувствата ми, ала знай, че няма сила, която може да накара сърцето ми да изневери на приятелството и да забрани благодарността, която ти дължи!

— Не, не, принце, бъди спокоен! Не те подозирам в нищо лошо. Познавам твоите добродетели, но нито ти, нито аз можем да ръководим съдбите си. Стори това, за което те помолих, и тогава и двамата ще бъдем напълно щастливи. Давам ти моята благородническа котешка дума, че само така ще разбереш колко силно е приятелството ми.

Сълзите два-три пъти забулвали погледа на принца при едничката само мисъл, че ще трябва да отреже главата на своето обично сладко котенце. Ала Бялата писанка го молела толкова горещо, че най-накрая, разтреперан от глава до пети, той измъкнал сабята си и с несигурна ръка отсякъл главата и опашката на своята приятелка.

И в този миг станало най-невероятното превъплъщение, което някой може да си представи: Бялата писанка започнала да расте. Расла, расла и не след дълго се превърнала в чудна девойка: очите ѝ грабвали сърцето, а нежността ѝ пленявала завинаги. Имала стройна снага и благородна осанка, била скромна но общителна, с много приятни обноски. Бялата писанка била прелестна.

Като гледал това чудо, принцът така се изненадал, че помислил дали пък той самият не е омагьосан. Дошъл на себе си чак когато видял, че в залата влизат невероятно много придворни дами и благородници, които, преметнали през рамо кожата на котка или на котарак, идвали да сторят поклон в краката на тяхната кралица и да изразят радостта си, че най-сетне я виждат в обичайния ѝ вид. Тя ги посрещнала много благосклонно, от което се разбрало, че има и добро сърце. След като оказала достатъчно внимание на свитата си, тя помолила всички да я оставят насаме с принца.

— Не си мислете, господине, че аз съм котка по рождение. Моят баща владеел шест кралства. Обичал нежно майка ми и я оставял да прави каквото си иска, а тя най-много от всичко се увличала по пътешествията. Един ден решила да се изкачи на някаква планина, за която се говорели странни неща. Пътувала, пътувала и по едно време ѝ казали, че наблизо се намира старинен замък на феите, който нямал равен по хубост в целия свят. Рекли ѝ още, че в техните овощни градини се раждат най-хубавите и най-вкусните плодове, които някой някога е слагал в устата си. И в този миг кралицата усетила толкова силно желание да вкуси от тях, че веднага завила към замъка. Пристигнала пред вратите му, които сияели в златистолазурен блясък, дълго чукала, но никой не се показал.

Върнала се майка ми в своя дворец, ала нито сън я ловял, нито залък в уста слагала. Въздишала безспир и говорела само за плодовете от непристъпната градина.

Най-накрая се поболяла и никакъв лек не могъл да ѝ помогне.

Една нощ, тъкмо била задрямала, и до главата ѝ седнала някаква дребна, грозна, грохнала старица. Щом я видяла, майка ми се учудила, че непознатата е успяла да влезе в покоите ѝ, необезпокоявана от никого. А тя казала:

— Настойчивото желание на Твое Височество да вкуси от нашите плодове вече ни омръзна, ала тъй като е застрашен скъпоценният ти живот, моите сестри и аз сме съгласни да ти дадем толкова плодове, колкото успееш да изядеш и да отнесеш със себе си, при условие, че ни направиш един подарък.

— Ах, скъпа леличко — провикнала се кралицата, — говори! Само кажи какво искате и ще го получите! Давам ви всичките си

кралства, сърцето си, душата си! Нищо няма да пожаля за тези плодове!

— Ние искаме — рекла старицата — Твое Височество да ни даде дъщерята, с която скоро ще се сдобие. Щом се роди, ще дойдем да я потърсим. Ние ще я отгледаме и ще я надарим с всички добродетели, невиджана хубост, красота и остър ум. С две думи — тя ще бъде наше дете и ние ще я направим щастлива. Ала Твое Височество няма да я види до сватбата ѝ.

— Колкото и да е тежко вашето условие — отговорила кралицата, — приемам го. Излекувай ме, хитра фею, и не ме оставяй да чакам нито миг повече радостта да вкуся от вашите плодове.

Феята я докоснала с една малка златна пръчица и казала:

— Нека избягат всички болести, които са те приковали към леглото!

Майка ми тозчас почувствала като да се свлича от раменете ѝ някаква много тежка и много твърда рокля, която я сковавала до този момент. Повикала всичките си придворни дами и им казала, сияеща от радост, че вече се чувства добре, че иска да стане от леглото и че най-сетне непристъпните заключени порти на вълшебния замък ще се разтворят пред нея, за да се наяде на воля с вкусните плодове и да отнесе толкова, колкото може да вземе със себе си.

Придворните дами бързо я облекли и тя се втурнала след старицата.

Стигнали до замъка на феите. Той бил толкова красив, че втори като него нямало нигде по света.

— Ти, принце, лесно ще повярваш на думите ми — добавила кралица Бяла писанка, — защото става дума за същия замък, в който се намираме сега с теб. Две по-млади феи посрещнали майка ми много почтително на вратата. Тя ги помолила, колкото може по-бързо, да я отведат в градината с най-вкусните плодове.

— При нас всички плодове са еднакво вкусни — казали феите, — но ако искаш непременно сама да си ги късаш, ей сегичка ще ги повикаме да дойдат тук.

— О, скъпи феи, много ви моля, накарайте ги да дойдат. Не съм виждала нищо по-невероятно!

По-възрастната фея мушнала два пръста в устата си и свирнала три пъти. После извикала:

— Кайсии, три най-вкусни сортове праскови, череши, сливи, круши, пъпеша, мискетово грозде, ябълки, портокали, лимони, френско грозде, ягоди, малини, тичайте бързо насам!

— Само че тези плодове зреят в различни сезони — отбелязала майка ми.

— В нашите градини не е така, ние винаги разполагаме със зрели, вкусни и здрави плодове от всички сезони и от всички краища на земята.

А в това време плодовете прииждали с търкаляне и с пълзене, но нито се набивали, нито се цапали. Настъпила такава бъркотия, че кралицата от нетърпение се нахвърлила върху първите плодове, които ѝ попаднали в ръцете. Не започнала да ги яде, а направо да ги опустошава.

Феите останали много доволни и разтворили широко вратите на всички градини и всички имения. Кралицата прекарала там три дни и три нощи, без да излезе, толкова ѝ било приятно. Събрала си плодове в запас и тъй като те нямало никога да се развалят, натоварила 4000 мулета и си тръгнала.

Кралят бил щастлив, че е оздравяла толкова бързо, а придворните се радвали не по-малко. Започнали безкрайни балове, маскаради, конни състезания и пиршества, на които плодовете, донесени от кралицата, се поднасяли като най-отбрано ястие. Кралят ги предпочитал пред всички други лакомства. Той не знаел нищо за договора, сключен между жена му и феите, и затова често я питал къде се намира страната, в която е открила тези вкусни неща. Първия път тя му отговорила, че плодовете растат в една почти непристъпна планина, втория път — че са от някаква долина, третия път — че ги е намерила наскред някаква градина... или гора, не си спомняла вече. Кралят се чудел на противоречивите ѝ отговори, ала нищо не казал.

— Когато съм се родила — продължила разказа си Бялата писанка, — кралицата, уплашена от предстоящата раздяла, потънала в дълбока печал. Час след час въздишала, ден след ден се топяла от мъка. Кралят се разтревожил не на шега и все я молел да му каже причината за тази покруса. Майка ми дълго страдала и се мъчела да запази тайната си, ала най-накрая признала всичко — и това, което се случило между нея и феите, и обещанието, което им дала.

— Но това е нечувано! — извикал кралят. — Обещала си нашата дъщеря срещу някакви си ябълки?! О, сега разбирам, че ти изобщо не ме обичаш!

И продължил да я хока и кори дотогава, докато на майка ми ѝ се сторило, че още малко и ще умре от мъка. Ала кралят не спрял дотук. Наредил да я затворят в една кула, а мен да отнесат в неговия дворец. Майка ми останала сам-самичка и много нещастна.

Когато феите научили всичко, те страшно се разярили и след като изпратили в шестте кралства на баща ми всички най-опустошителни и разорителни злини, те пуснали и един ужасяващ змей — където минел, всичко заливал с отрова, изяждал мъжете и децата, умъртвявал дърветата и растенията със злокобното си дихание.

Кралят бил съсипан.

Товага потърсил феята, която го закриляла още от най-ранното му детство. Тя била много стара и вече почти не ставала от леглото. Отишъл при нея и я обсипал с упреци за това, че съдбата го преследвала, без да му помага.

— А аз какво мога да сторя? — рекла феята. — Защо ядоса сестрите ми? Те владеят същата магическа сила, каквата имам и аз. Освен това ние много рядко се месим в делата на нашите сестри. Дай им дъщеря си, за да ги успокоиш, защото малката принцеса без друго им принадлежи. Затвори кралицата в най-тясната кула! Защо? Какво ти е направила добрата жена, че се отнесе толкова зле с нея? Ако изпълниш обещанието, дадено от кралицата, аз ти давам дума, че ще бъдеш богато възнаграден.

Кралят, моят баща, нежно ме обичал, но тъй като не можел по друг начин да спаси кралствата си и да се отърве от ужасното чудовище, казал на закрилницата си, че е склонен да ѝ повярва и че ще ме даде на феите, щом те ще ме обградят с любов и грижи.

Прибрал се в двореца и веднага повикал кралицата. Колкото бил груб, когато я изпращал в затвора, толкова сега бил любезен и внимателен с нея. Помолил я със сълзи на очи да забрави мъките, които ѝ причинил. Тя отговорила, че сама си е била виновна. Кралят ѝ съобщил решението си да ме даде на феите. След дълги ахкания, охкания, вайкания и плачове, които били, разбира се, напълно безсмислени, кралицата се съгласила с него и приготвили всичко за церемонията.

Положили ме в седефена люлка, обсипана цялата с перли. Отстрани се проточвали гирлянди от цветя и от дантели, избродирани със скъпоценни камъни. Докоснел ли ги слънчев лъч, те грейвали в безброй, заслепяващи погледа, цветове. Самата аз съм изглеждала като излязла от някоя приказка. Всички ленти върху пелените ми били украсени с огромни перли, а 24 принцеси от най-благородно потекло ме носели в една много изящна носилка. Придружавали ме всички придворни от кралството, подредени всеки според ранга си.

Колкото повече навлизали в планината, толкова по-ясно чували някаква много приятна музика. Най-накрая се появили 36 феи, седнали в черупки от перли. Следвал ги страшният змей, окован в диамантени вериги. Феите ме поели на ръце, дълго ме галили, дарили ме с всичко, което били обещали, и ме отвели със себе си.

— Знаеш ли, драги принце, моите пазачки бяха построили специална кула с хиляда чудесни жилища за всички сезони от годината, пълни с красиви мебели и чудесни книги. Само че в тази кула живеех сам-самичка, ако не броим един папагал и едно кученце. Нямаше никакви врати и винаги се влизаше през прозорците, които бяха необикновено високи. На върха на кулата имаше чудно хубава градина, пълна с цветя, водоскоци и люлки от зеленина, които предпазваха от жегата дори и в най-големите горещини. Ето къде ме отглеждаха феите и полагаха такива грижи, които надминаваха всичко, което бяха обещали на кралицата. Дрехите ми винаги бяха в крак с модата и толкова разкошни, че ако някой можеше да ме зърне отнякъде, щеше да си помисли, че всеки ден е моят сватбен ден. Учеха ме на всичко, което подходеше на моята възраст и на моето потекло. Аз пък не им създавах много грижи, тъй като възприемах с лекота. Кроткият ми нрав им се харесваше много и тъй като никога не бях виждала други същества освен тях, можех спокойно да остана в тази кула до края на живота си, ако един ден те не бяха си наумили да ми намерят съпруг от вълшебно потекло. Обсъдиха всички кандидатури надълго и нашироко и се спряха на крал Дребосъчко. Неговото кралство се намирало на 500 хиляди левги от замъка на феите, но в света на вълшебствата това не е голямо разстояние. Папагалът ми разкри тези планове и накрая рече:

— Ох, горкичката ми господарка! Ще ми бъде много жал за теб, ако станеш кралица Дребосъчка. Избраникът ти е един много лош

малък човек, който всява ужас у всичко живо около себе си.

— Ти, Папагалчо, виждал ли си го?

— Как да не съм го виждал? Много добре го познавам даже, защото израснахме заедно върху един и същи клон.

— Какъв клон? Как така върху клон? — запитах аз.

— Ами така — рече папагалът, — защото Дребосъчко има орлови крака.

Този разговор много ме натъжи.

Не мигнах през цялата нощ. Папагалчо и Шарко ми правеха компания. Щом се развидели, вече бях на крак. Не след дълго една от феите, на име Буйна, влезе в стаята ми.

— Нося ти добри новини — каза тя. — Дребосъчко от няколко часа е вече тук. Пригответи се да го приемеш. Нося ти дрехи и накити.

— А кой ви е казал, че искам да се омъжа? — извиках аз. — Изобщо нямам такова намерение! Изпратете крал Дребосъчко да си върви по живо по здраво там, откъдето е дошъл. Няма да си сложа в негова чест дори един фуркет в повече — дали ще ме хареса или не, за мен е свършено безразлично!

— Охоо, малката бунтовничка нямала нито капка ум в главата си! — рече разгневената фея. — Аз много-много не разбирам от шеги и ще те...

— Какво ще ми направиш? — прекъснах я аз, пламнала от думите ѝ. — Надали някой живее по-тъжно от мен. В тази кула съм все сама, добре поне, че имам папагал и куче... А, забравих, че всеки ден ме спохожда и ужасният змей...

— Ах ти, малка неблагодарнице — рече феята, — не трябваше да си навличаме толкова грижи и тревоги с теб. Колко пъти казвах на сестрите ми, че всичко това ще ни излезе през носа!

И отиде да търси останалите феи. Като им разказала за нашето спречкване, те останали не по-малко изненадани.

— Папагалчо и Шарко ме предупреждаваха, че ако продължавам да упорствам, ще си навлека големи неприятности. Аз обаче изобщо не се преоблякох и дори се сресах накриво, за да не ме хареса Дребосъчко. Срегнахме се на терасата. Той пристигна с огнената си каляска. Никой никога не е виждал по-малко джудже от него! Пристъпваше на орловите си крака и на коленете си, защото нямаше никакви кости. Подпираше се на две диамантени патерички. Кралската

му мантия беше дълга само половин метър и пак повече от една трета от нея се влачеше по земята. Имаше едра глава като крина, а носът му беше толкова дълъг, че отгоре спокойно бяха накацали една дузина врабчета, които го развличаха с чуруликането си. Ушите му стърчаха с половин метър над главата, но това не се забелязваше от пръв поглед, защото носеше голяма островърха корона, за да изглежда по-висок. Той тръгна насреща ми с отворени обятия. Аз пък стоях изпъната като стрела и се наложи първият му щитоносец да го повдигне. Ала щом се приближи до мен, аз избягах в стаята си и здраво залостих вратата и прозорците. Дребосъчко се върна много сърдит при феите.

— Отчаяни от твърдия ми отказ, феите решиха да ме накажат жестоко. Докоснаха ме и веднага се превърнах в бяла котка. Превърнаха всички благородници и всички благороднички от кралството в котараци и в котки. Накрая ми дадох да разбера, че някой ден ще дойде един красив принц и ще ме освободи. Този принц си ти и знам, че страданията ми скоро ще свършат! Аз те обичам повече от живота си — завършила разказа си кралицата, — но сега трябва да отидем в двореца на баща ти. Ще видим дали ще ме хареса и дали ще ти даде това, което искаш.

Принцът ѝ подал ръка, излезли ѝ се качили заедно в една колесница, която многократно превъзхождала по красота и разкош предишната. Ще ви кажа само, че всички конски подкови били направени от изумруди, а клинците — от диаманти. Било чудо на чудесата. Няма да ви преразказвам приятните разговори, които двамата водели по пътя, защото тя била не само първа красавица, но и първа умница, а младият принц по нищо не ѝ отстъпвал.

Щом наближили замъка, където двамата по-големи братя на принца сигурно вече били пристигнали, кралицата влязла в едно малко кристално блокче, всички ръбове на което били украсени със злато и с рубини. От всички страни спуснали завеси, за да не се вижда какво има вътре. Млади, красиви и богато облечени благородници понесли кристала на ръце. Принцът останал в колесницата. Не след дълго видял братята си — те се разхождали с много красиви принцеси. Щом го забелязали, приближили се да го посрещнат. Попитали го води ли принцеса.

— Имах толкова лош късмет — отговорил той, — че през цялото пътуване срещях само грозотии. Затова нося една бяла писанка.

Простодушният му отговор предизвикал взрив от смехове.

— Котка ли носиш? Да не би да се страхуваш, че мишките ще изядат нашия замък? — кискали се братята.

Принцът се съгласил, че не е много подходящо да представя своята избраница пред краля.

Всички поели към града. По-възрастните принцове се качили с техните хубавици в каляски от злато и скъпоценни камъни. Конете им имали разкошни пера на главите си, а в гривите им били вплетени бисери. Шествието било величествено. Нашият принц останал най-отзад, следван от кристалното блокче, от което всички се възхищавали.

Придворните дотичали при краля с новината, че тримата му синове се връщат.

— Водят ли красавици? — запитал той.

— Нечувани и невиджани!

Този отговор много ядосал краля. Двамата по-големи принцове побързали да представят своите прекрасни принцеси. Кралят ги посрещнал много сърдечно и не знаел на коя да даде наградата. После погледнал към най-малкия и му казал:

— Нима този път идваш сам?

— Ваше Величество ще види в този кристален блок една бяла котка — отговорил принцът, — която толкова нежно мяука и така хитро се подмилква, че сигурно ще Ви се хареса.

Баща му се засмял и тръгнал към кристала. Ала щом се приближил, кралицата задвижила някакъв механизъм, стените се разтворили и тя го заслепила с хубостта си, тъй както слънцето заблестява с цялата си мощ, когато се покаже от облака. Русите ѝ коси се спускали на меки вълни по раменете ѝ чак до нозете, главата ѝ била обкичена с цветя, а ефирната ѝ бяла рокля била подплатена с розова тафта. Тя се изправила в цялата си прелест, после сторила дълбок поклон пред краля, който този път не успял да се въздържи и възкликнал възторжено:

— Ето я несравнимата красавица, която заслужава моята корона!

— Господине — казала тя, — не съм дошла да Ви отнемам трона, който Вие заемате напълно достойно. Зестрата ми се състои от шест кралства, позволете да Ви подаря едно от тях. Ще дам по едно кралство и на по-големите Ви синове. В знак на благодарност Ви моля само да ме удостоите с Вашето приятелство и да благословите брака

ми с най-малкия Ви син. Трите кралства, които ще ни останат, ще ни бъдат напълно достатъчни.

Кралят и целият двор надали радостни възгласи.

Брачната церемония се състояла веднага. Другите двама братя също се оженили за своите принцеси и месеци наред всички в кралството яли, пили и се веселили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.